

Голік Юрій Володимирович

Народився 16.05. 2000 р. в м. Докучаєвськ, Донецької області.

Навчався в Степенській загальноосвітній школі. Після закінчення школи навчався в Великоновоселівському професійному ліцеї. Під час навчання в ліцеї вступив в ряди козацького війська Великоновоселівського округу в званні сержант.

Юрій завжди був людиною з великим серцем і незламною волею. Він любив Україну з усім своїм єством і вірив у її краще майбутнє, саме тому у 2018 р., у віці 18 років пішов служити за контрактом в Дніпропетровську обл., м. Новомосковськ, 25 окрема Десантна Штурмова бригада, навідником оператора БМД2.

З 2019 року приймав участь в АТО в Луганській обл. 2021 р. приймав участь в параді з нагоди дня пам'яті та перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939-1945 років в м. Київ. 2021 р. отримав звання молодшого сержанта та займав посаду командира відділення 1 аеромобільного взводу. Він відважно йшов до своїх обов'язків, усвідомлюючи всю відповідальність, яка на нього покладалася.

З перших днів повномасштабного вторгнення, разом з побратимами, зустрічав ворога на Донецькому напрямку. Захищав Торецьк, Зайцеве, Авдіївку в Донецькій обл. Приймав участь в боях за визволення м. Ізюм Харківської області. Отримав медаль "За службу Україні".

Після чергового поранення деякий період був інструктором з навчання молодих бійців, але після повного одужання повернувся на фронт та виконував обов'язки старшого сержанта роти.

09.07.2023 у віці 23 роки під час виконання бойового завдання в бою за Україну її свободу і незалежність, захищаючи собою свій особовий склад, загинув поблизу населеного пункту Новоселівське, Сватівського р-ну, Луганської області. Похований на «Алеї Слави» м. Бровари, Київська область.

У пам'яті назавжди залишаться наші розмови про мрії та надії. Він знав, що його рішення служити може бути небезпечним, але завжди вірив у те, що бореться за важливу справу. Його сміх, дружелюбність і безмежне бажання допомагати іншим робили його справжнім лідером серед побратимів.

Кожен раз, коли я згадую про нього, моє серце наповнюється гордістю за те, що мала можливість бути його сестрою. Його відвага і самовідданість надихають мене кожного дня бути кращою.

Він залишив по собі не тільки чудові спогади, а й приклад справжнього героя, яким ми всі можемо пишатися.

Спогади сестри Буряк Ольги

